

fig King, som vi stakkels Smaafolk, der ere meget langt fra at beherske endog vore egne Farvande, maa holde os borte fra. Det er sandt. Ikke desto mindre forekommer det mig dog, at ligesaavel som vi herhjemme kunne forlange, at et fremmed Skib, som kommer ind i vore Havne, skal lyftré vore Bestemmelser om Politivæsenet i Havnen, om brandsarlige Foranstaltninger osv., ligesaa vist bør det ogsaa underkaste sig i alt Fald de Regler, som vi anse for at være nødvendige til at beskytte Menneskeliv; det bør ikke have Lov til f. Ex. at stable en hvilkensomhelst Dærkslast op; det bør ikke have Lov til at gaa ud med en Kornladning, uden at der er truffet nogensomhelst Foranstaltning til Sikkerhed mod en Forskydning af den, og saaledes er der vistnok flere Bestemmelser, som kunne føres igjennem. Den engelske Lov indeholder, som sagt, flere Bestemmelser om, at et saadant Lilsyn skal kunne føres ogsaa med fremmede Skibe, men det er tvivlsomt, i hvilken Udstrækning dette praktisk bliver gennemført; det anerkjender jeg, og jeg tør derfor heller ikke sige mere end, at dette er et af de Punkter, hvor jeg vilde anse det for særdeles heldigt, om Lovforslaget kunde komme lidt videre, selv om det ikke blev til Andet, end at en saadan Gjennemførelse af Reglerne paa fremmede Skibe skulde finde Sted, hvor disse indlade dansk Eiendom eller Varer, der ere forsikrede i danske Selskaber eller have dansk Mandskab ombord. I saa Tilfælde synes jeg nemlig, at vor Interesse i at holde det Hele i det Spor, som vi anse for at være det rigtige, maa berettigede os til at gennemføre Reglerne ogsaa for fremmede Skibe. Jeg ser i alt Fald ikke, at der kunde være nogen anden Banstielighed end den, at vi ere for smaa; men i den Henseende har jeg fundet nogen Beroligelse ved den Rættighed, hvormed Ministeriet og Landstinget have vedtaget den nuværende § 15 i Loven. Denne Paragraf bestemmer nemlig, at naar et Skib er stoppet i Genhold til denne Lov, kan det ikke frigives af den Grund, at det senere er udgaaet af det danske Skibsregister. Det vil altsaa sige, at paa dette Punkt hævder Ministeriet, at naar et Skib har været dansk og er stoppet som dansk, kan det ikke hjælpe det, hvad enten det er virkelig eller pro forma, at gaa over under tybft, engelsk, russisk eller hvilketsomhelst Flag, for saa at undbrage sig den Kontrol, vi føre. Det anser jeg for rigtig, og jeg tror ikke, at vi derved have overskredet vor Competence. Men naar vi have gjort det, tillader jeg mig at spørge den høitæredede Indenrigsminister: Bilde det ikke være muligt at komme til en Bestemmelse, saaledes at Reglerne gennemførtes ogsaa for fremmede Skibe, der ladede i vore Havne og udgik deraf? — Endnu et Punkt er der, som forekommer mig at kunne være noget tvivlsomt, og det er, hvorvidt det Lilsyn, som Loven paabyder, virkelig bør udstrækkes ogsaa til

danske Skibe, der blot seile forbi — altsaa f. Ex. i Fragt fra en Østersøhavn til Nordhøen — og passere Kjøbenhavn eller Belterne og ligge der et Par Timer eller Døgn, for at tage Proviant ind eller deslige. Vel er det en Misforstaaelse, naar det fra mange Sider er blevet opfattet saaledes, som om Loven skulde paabyde, at Skibsinspektørerne sjældent skulde fare ud og undersøge ethvert saadant Skib. Det er meget langt fra Tilfældet. Tanken maa aabenbart kun være den, at hvor Skibsinspektøren har særlig Anledning til at tro, at der er noget Slemt paafærde i et Skib, skal han kunne standse det, som der staar i Loven: „i en hvilkensomhelst Fart“. Smidlertid er det vistnok et Spørgsmaal, om man ikke burde lade Skibe, som blot ere forbiiseilende, passere uhindret forbi. Ogsaa dette er imidlertid et teknisk Punkt, hvor det godt kan være, at der kan gøres Indsigelser gjældende, som jeg har overset, og jeg skal derfor indskrænke mig til blot at nævne det. Fra regnet disse to Punkter, maa jeg udtale som min Opfattelse, at jeg skjænter det foreliggende Lovforslag min fulde Sympathi, ønsker af mit ganste Hjerte, at det maa kunne blive vedtaget, vedtaget endnu i denne Samling, og at jeg dybt vilde beklage, om det, efter at have passeret det vanskelige Stær, som Landstinget har frembudt for det, skulde nu uventet strande eller for at bruge et Udtryk fra dette Thema være „bortblevet“ i Folkethinget, forgaa med Mand og Mus. Der har været forskjellige ærede Medlemmer, som have udtalt sig mod Hovedbestemmelser i Loven. Jeg tror ikke, at de Indsigelser, som fra dem ere fremkomne, ville kunne taale nogen nærmere Prøve. Naar det saaledes om Skibsinspektørerne er blevet anført fra den ene Side, at disse Folk, for at faae Noget at bestille, ville komme til at gjøre sig vigtige og skabe sig Forretninger, saa staar derimod fra den anden Side og fra en ligesaa hidsig Modstander af Loven den Paastand, at Skibsinspektørerne slet ikke ville kunne overkomme alt det, som er dem paalagt; thi det blev udregnet at være 33,000 Visiter om Aaret, hvilket vilde være 33 Visiter om Dagen for hver Skibsinspektør. Det ene og det Andet er vistnok lige uberettiget. Skibsinspektørerne ville ikke være forpligtede til at anstille 33,000 Visiter om Aaret og ganste vist heller ikke søle sig opfordrede til at være særdeles vigtige; der er dem anvist i Loven en meget nyttig og hensigtsmæssig Virkefæds, i hvilken de ville kunne gjøre stor Nytte, uden derfor at behøve at gjøre Overgreb. Skibsinspektørerne ville være henvisne til at erhverve sig en almindelig gennemgaaende Kundskab til hele den danske Koffardiflaade, og derigjennem at vide, hvor de skulle anstille Undersøgelser, og hvor ikke. Det vil være en Prøve paa den dygtige Skibsinspektør, at han saa sjældent som muligt anstiller Undersøgelser, uden hvor det viser sig, at der virkelig er Grund til det, og man kan være overbevist om, at disse